

[Glistrup]

I disse dage er det 22 år siden, at de tanker, der findes i dette forslag, første gang blev forelagt for offentligheden. Og det var jo ikke en uforberedt offentlighed, der i 1958 blev stillet over for denne problemstilling, for man havde i to menneskealdrer inden for den almindelige domstolsretspleje endevendt problemet om dissenser og haft en roligt fremadskridende udvikling, hvor man hver evig eneste gang havde haft en gevaldig drøftelse frem og tilbage, så det var virkelig i november 1958 et gennemtrasket landområde, som der nu blev rejst spørgsmål om at få overdraget til også at gælde landsskatterettens virke.

I de mellemliggende 22 år har der faktisk ikke været ro om sagen. Den har været fremdraget gang efter gang, i betænkninger, i tidsskriftartikler, i avisdebatter osv., men der har været en træg og sej modstand fra embedsmandsstændens side, som absolut ikke kan lide den mindste tilbøjelighed i retning af, at man skal kunne kigge dem i kortene på nogen som helst måde. Sådan har forløbet været.

Så skete der det for et par år siden, at disse forslag begyndte at komme frem som folketingslovsforslag, efter at de i skatte- og afgiftsudvalget havde været grundigt behandlet i forbindelse med andre sager i den årrække, der var gået, fra fremskridtspartiet kom i folketinget i december 1973 og frem til oktober måned 1978.

Hele forslaget er jo på 7 halvlinjer, og mere indviklet og kompliceret er det problem ikke, som man altså nu har behandlet så umådelig længe og så umådelig grundigt.

Jeg tror ikke, at hr. Bernhard Baunsgaard har ret, når han mener, at baggrunden for, at vi ikke har fået det gennemført, er frygten for, at man skulle nævne navne. Bevares, det er et af de figenblade, man har brugt for at dække den saglige nøgenhed for embedsmændenes modstand mod det. Men netop af hensyn til det har fremskridtspartiet fra første færd – og altså også i forslaget, som det nu uændret foreligger – pointeret, at der ikke i loven behøver at være nogen som helst navnepligt. Der står ikke noget som helst i det foreliggende lovforslag om, at man skal angive navne.

Men det marcherer jo langsomt med forståelsen for, hvordan man bør reformere ene-

vældens gehejmekonseilprincipper, som jo er modstanderen i den foreliggende sag.

Da skatte- og afgiftsudvalget viste sympati for forslaget her i foråret, kom der på ny denne seje embedsmandsmodstand, og gennem flere møder i skatte- og afgiftsudvalget lykkedes det omsider at nå frem til det kompromis, at det udvalg, der nu skulle nedsættes, skulle arbejde således, at det afsluttede sit arbejde så betids, at et eventuelt lovforslag på grundlag af udvalgets arbejde kan fremsættes i januar 1981. Den vedtagelse finder sted i april 1980, og det vil sige, at man til at føde dette barn har en graviditetstid på 9 måneder, hvor man kan gå igennem disse 7 halvlinjer. Og hvad sker der så, så snart folketinget har sluppet det? Ja, så kommer man fra embedsmandsudvalgets side med den nye obstruktion, den nye forhaling, den nye sabotage, som finder udtryk i udvalgets skrivelse af 9. september 1980 til ministeren for skatter og afgifter, hvori man tilkendegiver, at udvalget må nære afgørende tvivl om, hvorvidt det vil vise sig muligt at overholde den meget korte frist, der er ønsket iagttaget af udvalget for afslutningen af dets arbejde. Det vil altså sige, at efter at en sag i den grad er gennemdiskuteret på alle leder og kanter, finder man ud af, at man ikke inden for en periode på de mange, mange måneder, der er til udvalgets rådighed, kan komme igennem et så lille og overskueligt område. Det er simpelt hen noget, som folketinget ikke kan stå model til, hvis der skal stå den mindste respekt om folketinget som det organ, der leder og styrer og bestemmer, hvordan tingene skal udvikle sig her i landet, og derfor må jeg mene, at mindstekravet må være, at dette forslag, lovforslag nr. L 31, behandles fuldstændig efter den tidstermininddeling, som ville have været gældende, hvis lovforslaget fra regeringens side var blevet fremsat i januar 1981, som der står i folketingsudvalgets beretning fra april måned 1980, således at vi under alle omstændigheder, uden flere omsvøb og svinkeærinder, opnår, at der bliver afgivet betænkning og sker anden og tredje behandling her i løbet af forårsmånederne 1981. Selvfølgelig ser vi, der allerede kunne have tænkt os dette gennemført for 22 år siden, meget gerne, at det går hurtigere, men en konvoj kan nu engang ikke sejle hurtigere, end de langsomste skibe kan klare, så vi vil efter omstændighederne